

zeldzamer afgewisseld geworden door de vroegere opwellingen van teere lief-talligheid en toch was zij den vorigen winter en zomer tevredener, vroolijker, levenslustiger geweest dan ooit te voren. Dat plan van een jour, dat verlangen naar een dansles om gavottes, menuets enz. te leeren, de lust in uitgaan voor iemand, die vroeger met huiselijke gezelligheid had gedweept, schuw opziende tegen een paar onvermijdelijke diners.... Siria.... zou dit alles het werk zijn geweest van Siria?

Die man had veel met vrouwen omgegaan....

Wat keek zij diep en vast in zijn oogen, terwijl zij luisterend achterover lag in haar stoeltje, de fijne voetjes uitgestrekt naar het vuur, dat weerlichtte in haar glanzige kijkers! — Ja, zij was wel opgewonden; dat toonde de zwarte waaier aan, die onophoudelijk open en dicht klapte.

Wat had zij toch blanke handjes en welk een bekoring ging er uit van de zwart fluweelen wimpers om het melkige oogwit! Zulke grijs blauwe oogen behouden in hunne vroolijkste uitdrukking iets melancholiefs, dat Blank nu en dan, wanneer hij 't eens oplette, in een weekhartig verliefde stemming bracht, waarvoor hij zich een beetje schaamde. Het ongewone kleurtje op de wangen stond haar goed en de flauw lachende trek om den mond verzachtte de stugheid van den grooten, spitsen, licht gebogen neus.

Blank vond haar op dit oogenblik bijzonder mooi.

Was hij er anders te zeer aan gewend, of zou.... Siria?

Meestal lag zij 's avonds, vadsig op een chaise-longue uitgestrekt, te lezen, te lezen, te lezen, om met doffen blik pas op te kijken, als hij minstens driemaal haar naam had genoemd.

Onhoorbaar prevelden zijn lippen weer: Siria, en zijn blik dwaalde terug naar den raadselachtigen man.

Zou er nooit een eind komen aan dat gesprek over Anna Karenine, waarin hij zich immers niet mengen kon? Het hinderde hem.

Juist hoorde hij den officier verlof vragen het boek weer mee te mogen nemen. Van nacht kon hij er nog een flink eind in vorderen.

„Ik ben een schandelijke nachtbraker, mijnheer Blank. Als u daar alles van wist, zou u zeker om een uur of twaalf van ergernis wel eens wakker worden uit uw gerusten slaap.”

„Hoe weet u, dat ik om twaalf uur al slaap en dat mijn slaap gerust is?”

„Wel, ik geloof 't, omdat ik mij verbeeld u zoo'n beetje te kennen en het zou mij spijten, als ik mij vergiste.”

O, die glimlach en die ironische toon! Blank hoorde iets aanmatigends in dat: „u zoo'n beetje te kennen,” en werd wrevelig. Eer hij echter antwoorden kon, viel Emma weer in:

„Beken maar eens, man, dat mijnheer Siria den bal in 't geheel niet mislaat.”

„Nu ja; nu ja; ik schaam mij er ook niet voor, dat ik een geregeld leven leid en altijd geleid heb.”

Flikkerde daar iets minachtends in Emma's oogen?